Глава 10

Защо много учени се съгласяват с теорията за еволюция?

През последните 100 години в науката се осъществи огромен прогрес, който ни позволи да изпратим човек на луната, да се справим с много болести и да направим компютри, които обработват данни със зашеметяваща скорост. Това кара мнозина да вярват, че учените са също толкова компетентни при обясняването на историята и дори на произхода на живота на земята, но това не е вярно.

За изпращането на човек на луната, за лечението и превенцията на болестите и за проектирането на компютри е необходима компетентност в областта на *експерименталната наука.* Това е познание за естествените закони, до което може да достигнем чрез внимателни наблюдения и експерименти в настоящето. В институтите за изследвания и развитие на науката по целия свят има много хора, които са много добри в това, за което свидетелства и успеха на експерименталната наука. Опитите да се разбере обачеисторията на живота изискват компетентност в областта на *историческата наука* или *науката за произхода,* нещо, което представлява много повече детективска работа или дело на учен в областта на съдебната наука. Тя е много по-трудна от експерименталната наука, защото често не можем да докажем експериментално своите хипотези и се облягаме на предположения. Тя е и много по-трудна от съдебната наука, защото не получаваме помощ от свидетели, тъй като въпросите се отнасят към нещо, случило се много преди да се родим.[1] Ето защо по-малко са хората, които са сведущи в историческата наука, за което всъщност свидетелстват разногласията между учените по фундаментални

въпроси и постоянните ревизии на техните теории. Например, проф. Ейджър признава: „Не трябва да се подминава с безразличие фактът, че почти всички еволюционни истории, които съм изучавал като студент ... са „развенчани”.”[2] По същия начин Уилям Провайн, професор по биологични науки в Корнълския университет пише: „повечето от нещата, които научих в областта (на еволюционната биология) в университета (за периода 1964-1968 г.), или са вече обявени за погрешни, или значително са променени.”[3]

Интересно е да отбележим колко внимателно учените правят изявления относно експерименталната наука, защото знаят, че казаното от тях може да бъде подложено на тест и да бъде отхвърлено, ако се установи, че е погрешно. Те се чувстват много по-свободни да правят изявления относно произхода, защото много често никой не може да докаже, че грешат. Освен това, поради неточната природа на науката за произхода, човек може да злоупотребява с нея, също както някои злоупоребяват с изследването на историята на човечеството, като подбират само тези доказателства, които отговарят на идеологията или политическата цел, която искат да постигнат.

По неизбежност историческата наука е бедна на данни и богата на въображение и това е една от причините, поради които креационисти и еволюционисти, които използват един и същи данни и прилагат едни и същи научни принципи могат да достигнат до противоположни заключения. Истинската разлика между тези две групи се крие в *интерпретирането* на данните, което често е обусловено от *светогледа* на хората. Неслучайно яростният еволюционист и бивш професор по биология в Харвардския университет Ричард Левонтин казва:

„Ние заставаме на страната на науката, *въпреки* очевидната абсурдност на някои от нейните градивни елементи, *въпреки* нейната неспособност да изпълни много от своите екстравагантни обещания за здраве и живот, *въпреки* търпимостта на научната общност към непотвърдени истории от сорта „просто ей така” – защото сме се

посветили предварително и преди всичко на материализма. Не можем да кажем, че методите и подходите на науката по някакъв начин ни заставят да приемем материалистичното обяснение за феномените на света. Всъщност тъкмо напротив – ние сме принудени да направим това, поради нашето придържане *a priori* към материализма и трябва да създадем система за провеждане на изследвания и набор от концепции, които да представят материалистически обяснения, без значение колко противни на интуицията и колко обърквaщи за непосветените са те. Нещо повече, този материализъм е нашият абсолют, защото не можем да допуснем Бог да пристъпи дори с един крак на прага на вратата ни."[4]

„Доказателствата" за еволюция се крият не в това, което наблюдаваме в природата или във вкаменелостите, а в *предубеждения*та на научната общност с материалистични възгледи. На първо място, науката се дефинира като изключваща свръхестественото и като основана единствено на естествените и предсказуеми закони. Второ, твърди се, че макар и научното знание да е непълно, то има потенциала да обясни всичко. От тези два принципа следва, че би трябвало да е възможно да се обясни как животът се е появил чрез естествени процеси. За някои хора теорията за еволюцията се превръща в най-привлекателната научна хипотеза и всяко наблюдение, което може да бъде интерпретирано в нейна подкрепа се приема с готовност, като доказващо нейната валидност. Наблюденията, които противоречат на теорията, са оставени настрана, с очакването, че един ден по-нататъшният научен прогрес ще обясни защо те не представляват истински проблем. Както се вижда обаче, това мислене е нездраво. Макар и дефиницията на науката като такава, свързана само с естествени процеси да е разумна, предположението, че естествени процеси са породили всичко, което наблюдаваме днес, не е породено от неговата потенциална експериментална доказуемост. А ако една теория не може да бъде или не е била доказана експериментално, тя не е научна.

Големите и остри проблеми, свързани с идеята, че случайни събития (с или без естествен подбор) биха могли да задвижат еволюционни процеси, са известни от много години. Например,

сериозни възражения срещу нео-Дарвиновата теория бяха представени от някои известни учени на симпозиум в института Уистър във Филаделфия още през 1966 г.[5] Според неговият председател, зоологът и носител на Нобелова награда сър Питър Мидъуор, подобни „възражения по принцип се срещат сред много биолози".[6] В един от представените доклади математикът проф. Мъри Идън от Масачузетския технологичен институт отива по-далече и казва: „Ние твърдим, че ако термина „случайност" се подложи на сериозна и критична интерпретация от гледна точка на теорията за вероятностите, постулатът за случайност става крайно неправдоподобен и за да бъде научно адекватна теорията за еволюцията, тя трябва да изчака откриването и изясняването на нови естествени закони – физически, физико-химични и биологически."[7] Подобни твърдения са ясно признание, че за да се придържаме към еволюционната позиция, необходимо е да се отнесем към *непозната* наука („нови естествени закони"), защото *познатата* наука показва, че настоящите теории са неприложими.

Дискутирайки проблема с произхода на живота, проф. Дейвис казва също толкова искрено: „...откъде е дошла тази своеобразна форма на информация, необходима за създаването и функционирането на първата жива клетка? Никой не знае...";[8] „Никой известен ни закон в природата не би могъл да постигне това..."[9]

Много еволюционисти просто приемат *на вяра*, че един ден тези нови научни закони ще бъдат открити. Но дали наистина е правдоподобно да смятаме, че има някакви естествени закони, способни да създадат нещо толкова сложно, като човешкия мозък, с неговите десет милиарда нервни клетки, като от *всяка* от тях излизат някъде между десет и сто хиляди свързващи фибри? Днес не е възможно да видим подобно нещо? Временно или за постоянно са изчезнали тези закони?

Според носителя на Нобелова награда Харолд Юри, който доби известност с труда си за разбирането на ранния еволюционен произход на живота,

„...всички ние, които изучаваме произхода на живота, откриваме, че колкото повече се вглеждаме в него, толкова повече разбираме, че той е твърде комплексен, за да еволюира някъде... Всички ние вярваме като в църковна догма, че животът е еволюирал от мъртва материя на тази планета. Но неговата комплексност е толкова голяма, че е трудно да си представим достоверността на подобно нещо."[10]

Друга причина, поради която някои хора се съгласяват с теорията за еволюцията, е натискът, на който са подложени. Родни Старк, професор по обществени науки в Университета Бейлър, казва: „Моята неохота да изследвам тези въпроси се основава на опита ми, че нищо не причинява по-голяма паника сред множество от моите колеги, от критиките към еволюцията. Те сякаш се страхуват да не би някой да ги вземе по погрешка за креационисти, само защото са в същата стая, докато върви подобен разговор."[11] Всеки учен, който открито разглежда гледище за произхода, различно от това на еволюцията, е вземан на подбив и изправен пред опасността да провали научната си кариера. В някои научни институти учените се сблъскват с преследване и могат да загубят работата си, ако открито подлагат на съмнение Дарвиновата теория.[12] Ако оставим настрана очевидните и много сериозни последствия за свободата на речта, това може да се превърне единствено в голяма пречка за установяване на истината, защото откритото дискутиране е съществено за процеса на достигане до правилен консенсус.

Еволюционистите твърдят, че тяхната теория е научна, защото се основава на прилагането на естествени закони, докато креационизмът е ненаучен, защото се основава на вяра. На практика, поради липса на доказателства в подкрепа на тезата за еволюция, тя е също вяра и е също така в много отношения ненаучна, защото съществуват много силни научни аргументи срещу нея. Теорията за еволюцията не произхожда от убедителни доказателства, а от посвещението да се намери обяснение за нашето съществуване, основаващо се на естествени причини. Тя е научна само в смисъл, че е сбор от научни идеи, свързани с надеждата

един ден те да прерастнат в достоверна научна теория. Доказателството обаче, че подобно усилие някога изобщо ще успее, не е нищо повече от предположение.

От време на време когато говоря с някой за еволюцията и се заловя да излагам научните доказателства срещу нея, човекът се усмихва (понякога любезно, а понякога не толкова) и пита: „По какъв друг начин тогава можеш да обясниш факта за живота на земята?" От опит зная, че този въпрос много често разкрива истинската причина, поради която този човек вярва в еволюция – не толкова защото е убеден от научните доказателства, а защото е *предубеден,* че алтернативата (свръхестествено, специално творение) е абсурдна. Сякаш никога не му идва на ум, че по пътя на логиката библейското обяснение за живота би могло да е вярно. Филип Е. Джонсън, професор по право от Калифорнийския университет в Бъркли заключава:

„...от собствения си опит знам, че е безсмислено да се опитваш да въвлечеш учен-натуралист в дискусия относно *истинността* на нео-Дарвиновата теория за еволюцията... Да поставиш под въпрос „истинността" на самата натуралистична еволюция ... означава да говориш глупости ... (За подобни хора) еволюцията по естествен път е единствено възможното обяснение за живота и фактът, че животът съществува, доказва, че е вярна."[13]

За някои пък „еволюцията е факт", защото „е факт, че няма Бог". Според тях е логично, че животът *трябва* да е възникнал посредством естествени процеси.

Бележки

[1] Християните-креационисти обаче могат да спорят дали все пак не разполагаме с разказа на очевидец в Божието свидетелство за неговия акт на сътворение в Библията.
[2] **Derek V. Ager,** 'The Nature of the Fossil Record', *Proceedings of the Geologists' Association*, 87/2 (1976), pp. 131–160.
[3] **William B. Provine,** 'A Review of Teaching about Evolution and the Nature of

Science', *National Academy of Sciences*, 18 February 1999, at: web.archive.org/web/20040709130607/fp.bio.utk.edu/darwin/NAS_guidebook/provine_1.html.

[4] **Richard Lewontin,** 'Billions and Billions of Demons', *The New York Review*, 9 January 1997, p. 31.

[5] **Paul S. Moorhead** and **Martin M. Kaplan,** (eds.), *Mathematical Challenges to the Neo-Darwinian Interpretation of Evolution* (Philadelphia: Wistar Institute Press, 1967).

[6] Ibid. p. xi.

[7] **Murray Eden,** 'Inadequacies of Neo-Darwinian Evolution as a Scientific Theory', Ibid. p. 109.

[8] **Paul Davies,** 'Life Force', *New Scientist*, 1 (1999), pp. 27–30.

[9] **Paul Davies,** *The Fifth Miracle* (London: Penguin, 1999), p. 100.

[10] Cited in **Robert C. Cowen,** 'Biological Origins: Theories Evolve', *Christian Science Monitor*, 4 January 1962, p. 4.

[11] **Rodney Stark,** For the Glory of God: How Monotheism Led to Reformations, Science, Witch-hunts and the End of Slavery (Princeton: Princeton University Press, 2003), p. 176.

[12] *Expelled: No Intelligence Allowed* (video; Premise Media Corporation, 2008), at: premisemedia.com; **Jerry Bergman,** *Slaughter of the Dissidents* (Southworth, WA: Leafcutter Press, 2008).

[13] **Phillip Johnson,** *Darwin on Trial* (2nd edn.; Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1993), p. 123.